

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

בלק ■ י"ד תמוז תשע"ג 31

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

לוח העמוד היומי			
יום	התאריך	העמוד	ליקו"מ
שבת	י"ד	ק"ו	קנ"ח
ראשון	ט"ו	קיא	קנ"ט
שני	ט"ז	קיא	ק"ס
שלישי	י"ז	קיב	קס"א
רביעי	י"ח	קיב	קס"ב
חמישי	י"ט	קיג	קס"ג
שישי	כ'	קיג	קס"ד

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדין היומי בליקו"מ

הל' חדש ג' - ד'

א. חדוש העולם שיהיה לעתיד אֶז עתידו? שְׂכָאֵל לְהִתְחַדֵּשׁ כְּמוֹתֶיהָ וְלַעֲמֹד בְּתַחֲתֵית הַמֵּתִים בְּגוֹף וְנִפְשׁ יַחַד שְׂאֵז? תְּחַדֵּשׁ הַגּוֹף בְּבַחֲיִנַת נִפְשׁ, בְּחִינַת חֲדוּשׁ הַלְבָנָה. (ג - ט)

על ידי זה שהגוף נתהפך לנפש, על ידי זה נופלים כל האמות שאחיותם בגוף וחמור הגשמי. כי על ידי בחינת זכרון הגוף שיתהפך לנפש, נתבטל יניקתם ונשארים העפופים בבחינת דומים לגמרי."

ב. בודאי זה אי אפשר בשום אופן שתתהפך חס ושלום הנפש להגוף לגמרי חלילה, כי הנפש נכספת לעולם לשרשה לעשות רצון קונה ואפלו אם הוא רשע גמור חס ושלום וכבר התגבר גופו על נפשו ביותר, עם כל זה בפנימיות הנפש בודאי צועקת נפשו מאד מאד בקול מר ועצום מאד ונכספת ומתגעגעת מאד לשוב לשרשה. (ג - ט)

"רצון הנפש הוא רצון האמת, דהיינו רצון השם יתברך. ורצון ה' יתברך בודאי נשאר קיים לעולם ואין מי שיוכל לשנות ולבטל רצונו חס ושלום בשום אופן בעולם, כי בודאי ה' יתברך יגמור את שלו כרצונו. ויהיה נשלם פונתו מה שרצה בבחינת עולמו שכל פונתו היה כדי שהתחתונים דיקא יעבדו אותו דהיינו להפך הגוף לנפש."

ג. הצדיקים זוכין לשבר הגוף לגמרי, עד שנתבטל רצון הגוף לגמרי ונתהפך לנפש ממש שזהו עקר השלום. (ג - ט)

ד. קדוש הלבנה הוא בחינת <<<<

לעלוי נשמת עקא בת ר' אברהם אלימלך ז"ל

מעלת הלימוד

והנני פורס בשלום כל אנשי ועיקר לקבל על עצמו ללמוד בכל יום ספרי רבינו הקדוש לעובדא למעשה, ולשמור עת התבודדות ועיקר בחצות כידוע. ואז יתורץ לכם הכל על נכון, כי עיקר הכל שצריכין התחדשות תמיד, בפרט לאור גדול כזה שאסור להיות זקן ולזה עובר מה שעובר, כדי להתחדש בתפילה וצעקה ועל-ידי זה מולידין המוחין וזוכין לאור הדעת ודי למבין. ובודאי צריכין לחזק הרצון והכיסופין לרבינו הק' ולהוציאם בפה, ועל-ידי זה עושים כלים לקבל אור רבינו הק', ועיקר על-ידי חצות והתבודדות וידוע מה שהזהיר רביה"ק לילך עם התורה אזמרה וגוי. ממני הדורש שלומכם מתתיהו בר' נחום ז"ל הכהן.

(שארית יצחק - קי"ג)

תורה קע"ג - על ידי הכתב

הכתב ותורה שבכתב

תורה שבכתב

אבינו אב הרחמן, האוהב אותנו "עמו ישראל", כרת איתנו ברית בכתב דווקא, לגלות את גודל אהבתו וחיבתו לעם-ישראל, כמבואר לעיל שהכתב הוא המרמז על פנימיות הסכמת הנפש. "עיקר התקשרות ישראל לאביהם שבשמים בתחילה היה על ידי בחינת כתב - דהיינו על ידי תורה שבכתב, וכמו שכתוב, "כתב לך את הדברים האלה, כי על פי הדברים האלה פרתו אתך ברית ואת ישראל". כי ישראל נתקשרו אז להשם יתברך לעולם ועד, כי כביכול, הם מקשרים בפנימיות הנפש, כביכול...

ומחמת חבתו של ישראל שהם בני ממש לה' אלקים, על פן הם מקשרים גם בפנימיות נפשו, כביכול, וזה בחינת "אנכי" שהתחיל בזה העשרת הדברות שהוא ראשי תבות אֶנָּה נִפְשִׁי בְּתַבִּיט יְהִיבִית, והפ"ף שהיא מרמזת על הכתב, היא בחינת כתב - פתח, בחינת שכינתא פנימיות, בחינת פנימיות הנפש. נמצא, שישראל מקשרין לאביהם שבשמים בפנימיות הנפש, כביכול, וכל זה על ידי בחינת כתב, בחינת הלוחות, בחינת תורה שבכתב. 3

"הנה באורייתא אתברי עלמא" יש לומר דבראשית יתה חידוש הבריאה מן אהבת עצמו לבני-ישראל הגנוזים במחשבתו ובאותו אהבה נרשם תורה שבכתב כי "אורייתא וישראל כולא חד". 4

בודאי ישוב ויחנסו

וזה שכתוב: 5 "כה אמר ה' אי זה ספר פרייתו אמכם אשר שלחתיה וכו'". כי מאחר שישראל הם כבר נתקשרו לאביהם

המשך בעמ' הבא

על ידי הכתב יכול הצדיק האמת להפיר הנפש ופנימיות הנפש של הכתב, והאמונה ושרש האמונה שלו... ועל ידי הכתב אפשר להפיר הנפש ופנימיות הנפש שהיא בחינת פנימיות האמונה, בבחינת "אנכי" שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה: 1 אָנָּה נִפְשִׁי בְּתַבִּיט יְהִיבִית' הינו שהכותב נותן נפשו בתוך הכתב וגם פנימיות נפשו.

הנפש

אנכי ר"ת אינא ניפשי כ'תבית י'הבית, כלומר שבכתב שהאדם כותב שם הוא מכניס ומגלה את נפשו.

לכן הצדיק שכל רז לא אניס ליה, על-ידי ראיית כתב האדם לבד הוא מכיר ויודע את נפש האדם ולא רק את נפשו הוא מכיר כי-אם אפילו את שורש הנפש, מהיכן נמשך שורש נפש הכותב? גם את זה רואה הצדיק בתוך הכתב.

האמונה

נפש האדם והאמונה הם ענין אחד שאינם נפרדים זה מזה, דהיינו שכפי מצב האדם באמונה כמו-כן מתנהל ומתנהג נפשו, ואם האדם מצבו באמונה כראוי, אזי נפשו שפלה ונכנעת להשם-ית' וחלילה להיפך על-ידי חוסר האמונה הנפש רחבה וגבוהה ורחוקה מהשם ית'.

"כל מי שיש בידו שלשה דברים הללו, מתלמידיו של אברהם אבינו. ושלשה דברים אחרים, מתלמידיו של בלעם הרשע. עין טובה, ורוח נמוכה, ונפש שפלה, מתלמידיו של אברהם אבינו. עין רעה, ורוח גבוהה, ונפש רחבה, מתלמידיו של בלעם הרשע." 2

בתוך הכתב של התורה הקדושה, כי הכתב של התורה הקדושה יש בו נפש ופנימיות שהם רזי התורה הנתונות בתוך הכתב, בבחינת "אנא נפשי כתבית י הבית".

"הנה האותיות והכתב של התורה הקדושה הוא הלבוש והגוף של התורה. והפנימיות והנסתרות של התורה היא הנפש של התורה. והצדיק העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה ומגלין לו רזי התורה דהיינו שזוכה להשיג הפנימיות של התורה,

וזהו שאמר דוד המלך עליו השלום "גר אנכי בארץ" - רוצה לומר הפנימיות שמרומז בתיבת אנכי שמרמז על הנפש הנתונה בתוך הכתב, 'אנא נפשי כ'כתבית י' הבית, הוא כמו גר בארץ שאין העסק התורה אצל העולם כל כך בשלימות להשיג הפנימיות, פירוש האור הפנימי הנגזר והנסתר במצותיך, בכך בקשתי "אל תסתר ממני מצוותיך" - שתזכני להשיג הרזין דאורייתא באמת. 6

מקורות

1. שבת קה. 2. אבות - פרק ה. 3. ליקוטי הלכות - אה"ע - גיטין - ב. 4. יסוד העבודה - ח"ב - מכתב ב. 5. ישעיה - נ. 6. נועם אלימלך - ליקוטי שושנה.

המשך עמוד קודם
תורה קע"ג
שבשמים בפנימיות הנפש, כפיכול, על פן בודאי לא יהיו נפרדין בשום אופן, וזה שמוכיח להם השם יתברך ומראה להם שבודאי אינם נפרדין ממנו בשום אופן, אף על פי שעשו מה שעשו ונתרחקו מעל שלחן אביהם, אף על פי בן עדין הם מקשרים בפנימיות הנפש, כי מאחר שלא נתן להם ספר פרייתות בכתב, כמו שכתוב, "אי זה ספר פרייתות אמכם". על פן בודאי עדין הם מקשרין בפנימיות נפשו, כפיכול, כי אי אפשר להפרד כי אם על ידי בחינת פתב פנ"ל כמו שהתקשרות היה על ידי פתב. ועל פן מאחר שלא נתן להם ספר פרייתות בכתב, בודאי אי אפשר להם שיהיו נפרדין בשום אופן בעולם, ובודאי עדין הם מקשרים בפנימיות נפשו, ועל פן עדין יש תקנה לשוב אליו יתברך, כי בודאי ישוב ירחמנו, כי עדין אנו מקשרים בו יתברך. 3

פנימיות התורה

הצדיק שלימודו הוא רק לשם שמים, הוא זוכה שנתגלים לו הפנימיות והנסתרות הנתונות

חוס וחנני ורחם עלי והושיעני חיש קל מהרה ישועה שלמה ואמתית. ישועת הנפש והגוף באמת. ישועה הנצחית לעולמי עד ולנצח נצחים. עזרני כי עליך נשענתי. הושיעני כי שמך נקרא עלינו. אל תניחנו ואל תטשנו ואל תעזבנו. "זכור רחמיך ה' וחסדיך כי מעולם המה". (לקוטי תפילות - ח"א - מט)

לעשות תורות תפילות

תורה ק"ס - הדופק נוקש באדם

"הדפק דופק ונוקש באדם: לפעמים הוא נוקש באדם ומזכיר אותו לעבודת השם יתברך, ולפעמים הוא מזכיר את האדם לעברה, חס ושלום, כי הדפק בא מן הנשימה, והנשימה בא מן האויר על ידי הדבור, וכפי הדבור כן נעשה הדפק אם לטוב או להפך. (תורה ק"ס)

הבעל פה (המבואר ממנו בסיפור"מ) היה לו פה בידיו והוציא את החצים ויודע כל הדפיקון של כל אחד ואחד ויכול לשמח את כל אחד ואחד והוא נכנס לתוך עמק וירדתו ונפילתו של כל אחד ואחד שיכד ונטבע בין מצולה ואין מעמד ובא בעמקי מים ושבילת שטפתהו. וגם שם יש לו בחירה עדין לצעק ולחפש איה וכי והבעל פה הנז' מוריד את עצמו לשם ומרמז לו רמזים שהם בחינת נדיים, באופן שימצא עצות בכל פעם למלט נפשו, כי יודע הדפק של כל אחד בכל עת, בבחינת קול דודי דופק, שלפעמים דופק בו ומזכירו את השם יתברך ולפעמים להפך חס ושלום, (כמו שכתוב בסימן ק"ס לקוטי א) ועקר רפואתו על ידי השמחה שמכניס בכל אחד בכל מקום שהוא במה שלא עשני גוי והבדילנו מן התועים וכי.

(ליקוטי הלכות או"ח - ראש השנה - ו)

תורה קס"ט - והיה עקב

"עוד מצאתי, שזהו בחינת 'ושמר ה' לך את הברית'. כי כשתזכה לשמחה אזי השם יתברך בעצמו ישמר לך את הברית דהיינו שיהיה בעזרך לשמר את הברית קדש, כי עקר פגם הברית הוא על ידי עצבות כידוע, כי פגם הברית בא על ידי הקלפה הידועה שנקראת לילית, על שם שמיללת תמיד שזהו בחינת עצבות, ועל פן עקר שמירת הברית זוכין על ידי שמחה, כי על ידי שמחה זוכין שהשם יתברך בעצמו יעזר לו לשמר את הברית קדש פנ"ל.

(תורה קס"ט)

מתי זוכים לשמירת הברית? איך זוכים לשמירת עיניים? זה רק על-ידי שהאדם מוכן להיות עקב, ואם האדם לא יהיה לו שום גאווה וידע תמיד שהוא העקב של כולם, הוא הכי פחות מכולם, הוא הכי פחות מבין, על-ידי-זה הוא יזכה לקדושה, וזה "והיה עקב" אם אדם ישכיל להיות תמיד עקב ולשמור - "והיה" לשון שמחה, לשמח שהוא זוכה להיות עקב על-ידי-זה "ושמר ה' לך את הברית". (באר הנחל)

>>>> התגברות הנפש על הגוף. (ג - ט)

ה. כשזוכין לאכל הצומח, דהיינו להם הארץ בקדשה גדולה אזי נכנע הגוף ונכלל בנפש ונכללן כל הארבעה יסודות שהם כלל הגוף בהנפש. (ג - ט)

"אף על פי שגדר החי הוא למעלה מהצומח, אף על פי כן מלבשים נפשות יקרות וגבוהות יותר בהצומח, כי בצמח הארץ מלבשים נפשות יקרות וגבוהות מאד, רק שהם מלבשים שם בהעלם גדול ביותר עד שהם למטה בגדר הצומח שהוא למטה מגדר החי. אבל בשרשם הם גבוהים מאד."

י. זה בחינת המתקת הדינים, שהגבורות והדין נמתקין עד שמהם דיקא יורדת ההשפעה שהם מימי החסד שיורדין דרך הגבורה. (ג - ט)

"עקר המתקת הגבורות להפך מדין לחסד זה תלוי במעשה התחתונים דיקא. כפי מה שמתגברין להכניע הגוף ולצאת מגוף לנפש, כמו כן נמתק הדין ונמשך החסד."

ז. על ידי התענית הוא עקר הכנעת הגוף לגבי הנפש. (ג - יא)

ח. מי שזוכה להאכיל את הצדיק ולפרנסו בודאי יכול לזכות על ידי זה לתשובה שלמה להכניע הגוף ולהעלות הנפש. (ג - יג)

ט. הוא טובה גדולה לנפש אב ואם כשזוכין שפניהם דורש חדושי תורה אמתיים וכמו ששמעתי מרבנו זכרנו לברכה בזה שפזה שמחדשין בתורה עושין טובה גדולה מאד מאד לאביו ולאמו. (ג - יג)

י. עקר התקון והבורר הטוב מהרע הוא על ידי התורה שכלולה מתורה שבכתב ותורה שבעל פה. (ד - ב)

יא. ישראל עם קדוש כל מי שמרגיש בעצמו שאינו קדוש כראוי הוא מכניע ומבטל את עצמו נגד ה' יתברך ואינו רוצה לילך בגדולות ונפלאות ממנו להמשיך על עצמו רוח נבואה בחינת רוח הקדש, כי יודע שרחוק מזה. ואם ירצה להמשיך על עצמו בחינת מראות וחזיונות יוכל לקלקל יותר ויותר באשר נכשלו בזה רבים מאד רק הוא הולך בתמימות ומבקש מהשם יתברך שיעזרו לצאת מפחיתות ויזכה לקדש את עצמו כראוי ואז אם יזכה ויהיה ראוי לזה לקבל רוח הקדש דרך הקדשה ה' הטוב עשה עמו כרצונו. (ד - ח)

"כי שמחה הוא קומה שלמה מרמ"ח אברים ושס"ה גידים, ועל פן פשה הוא שמח או מרקד, צריך לראות שיעבר בכל השמחה מראש ועד עקב, כי לפעמים השמחה רק בגלגליו, ולפעמים בלב, או בהמחיו, בחינת: "ושמחת עולם על ראשם", אך עקר השמחה שיעבר בכל השמחה, הינו בכל הקומה שיש בה שמחה." (קיצור ליקו"מ)

כי לפעמים האדם לא יודע במה הוא חטא, אדם בכלל לא יודע על מה להתוודות, אז לכן שילך לחתונה, לשמחה של מצווה, ועל-ידי השמחה שהיא קומה שלימה ברמ"ח אברים ושס"ה גידים ובזמן הריקודים צריך לעבור על כל קומת השמחה, בידיים של השמחה, ברגליים של השמחה, במח של השמחה, בלב של השמחה, **ואם הוא מרגיש כבידות באיבר זה ובאיבר זה, הוא יודע שהוא צריך לעשות תשובה באיבר זה, כי כל איבר שהשמחה לא נכנסת לתוכו זה סימן שיש שם מסך מהעבירות שהוא עשה, לכן בזמן הריקודים זה זמן להתוודות וידוי דברים ולקבל על עצמו באמת שיותר הוא לא ישוב לסורו, ועל-ידי התשובה נתקן האיבר והוא יכול לרקוד.** (באר הנחל)

צריך לדעת איך להיכנס לקומת השמחה, ריקודים והתלהבות זה דבר נפלא, אבל עדיין לא נכנסו לקומת השמחה, כשנכנסים לקומת השמחה כל הרגליים רוקדות, הידיים רוקדות, הלב רוקד והראש רוקד, אם אדם נמצא בהיכל השמחה, בהיכל הריקוד זה עבודה, עבודה של שנים רבות. הריקוד זה זמן של תשובה, תשובה מאהבה, שאז הזדונות נהפכים לזכויות, אדם בריקוד צריך הרבה לב נשבר, וצריך גם-כן הרבה וידוי בריקוד, לקבל על עצמו "קבלה לעתיד", כל זמן שיש לאדם פגמי ברית תמיד העצבות תחזור אליו, הוא ירקוד הוא ישיר עוד פעם ועוד פעם והכל חוזר חלילה, אז איך אדם יזכה בריקודים לצאת לגמרי מכל הפגמים שלו, זה על-ידי שהאדם נכנס לאט לאט לכל קומת השמחה.

סיפור

כי לא נחש ביעקב

מיום ליום--- הוא הבין שזהו מעשה המכשף ובמהירות האפשרית אסף את שארית כוחותיו לנסיעה לרבו הקדוש, ללאדי. אותה שבת פרשת בלק היתה, ובליל שבת אחר ערבית כאשר דרש הרבי לא יכל האברך ללכת לשמוע את הדרוש מחמת חולשתו. רק למחרת בעת התפילה התחזק והלך לבית הכנסת של האדמו"ר. האדמו"ר לא ראה את האברך כלל בכניסתו. בקריאת התורה נהג האדמו"ר להיות בעצמו הקורא בתורה וכשבא לפני חמישי ציוה שיעלו לתורה דוקא את אותו האברך! כולם השתוממו מאוד כי דבר כזה ארע לראשונה, שהאדמו"ר בעצמו ציוה מי יעלה לתורה, ובפרט שהיה ברור שבדאי לא ידע מביאתו של האברך לבית הכנסת וכלל לא ראה את פניו עדיין במשך השבת מפני חולשתו. כשעלה האברך לתורה נתלהב מאוד האדמו"ר, נעשה ממש לפיד אש וקרא את הפרשה בדביקות נפלאה. כשבא לפסוק "כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל" החזיר ראשו לאחור ונעשה כאש להבה ועיניו בולטות כדרכו בקודש בעת עליית נשמה וקרא את הפסוק כמה וכמה פעמים בדבקות נפלאה יותר ונבהלו כל העומדים שם כי כזאת לא ראו מימיהם--- אחרי שבת התחיל האברך להרגיש טוב יותר והחל מתחזק קמעה קמעה עד שנכנס במחיצת קודשו של האדמו"ר וסיפר את כל קורותיו, אמר לו האדמו"ר: "אל תדאג כלל איי"ה תהיה בריא ותחזור לאיתנך בשלימות כי לא נחש ביעקב" ואמר שוב הפסוק כמה פעמים בדביקות נפלאה ואמר לו שישע שלשום לביתו. נסע האברך לביתו כשבדרך הוא חש כי הוא מבריא יותר ויותר. כשהגיע לאיזור מגוריו יצאו לקראתו שכניו היהודים ואמרו לו: "האם שמעת את החדשות המסעירות? המכשף המחזיק את בית הרחיים, הוא ואישתו הארורים - מתו פתאום במיתה חטופה ברגע אחד! מבלי שהיו חולים קודם כלל!!!" אמר להם: "מתתי בדיוק ארע המעשה?" אמרו לו: "בשבת בבוקר"--- בהתרגשות עזה סיפר לכולם מה היה באותה עת בלאדי, כיצד עלה לתורה והרבי הקדוש בדיוק בזמן הזה, שמתו זוג המכשפים, קרא אז בדביקות כמה וכמה פעמים את הפסוק "כי לא נחש ביעקב"

חסר דבר מכל תוכנה של העגלה!!! אך היה עוד מישהו שצפה בה - בעגלה מרוחק. באותן דקות בדיוק נסע במרחק מה משם שר גדול וראה עגלה מלאה סחורה ללא נפש חיה עד שאחר כך מתקרב אליה אברך אחד. כשהתקרב השר אל המקום לא יכל לכלוא את סקרנותו ושאל את האברך לפרשו של המחזה שראו עיניו. צחק האברך ואמר: "אדוני השר, העגלה הזו עומדת כך בלי איש זה שלושה ימים!" וסיפר לשר בתמימות נפלאה את כל המעשה... השר שרק בהתפעלות ויהי בעיניו לפלא! אחר כך אמר לאברך: "רואה אני בך, שאתה אדם כשר וישר, ויש לי עיסקה מצוינת להציע לך. ברשותי מלון טוב שמניב פרנסה בעין יפה האם תרצה לשכור אותו?" אמר לו האברך: "איני משופע בממון כלל, בקושי רב אני מנהל את מסחרי המצומצם וממון עבור שכירת מלון שכזה עם כל הדברים הנלווים הנצרכים כמו שיכר ומספה וכד' בוודאי שאין לי." אמר לו השר: "אני נותן לך מימון מלא לכל מה שצריך במשך י"ב י"ג חודשים וללא ספק תצליח להחזיר לי במהירות את מלוא הסכום כי כפי שכבר אמרתי, המלון מניב רווחים יפים מאוד" הסכים האברך כי ראה בחוש כיצד דברי רבו מתממשים על אחר. שמע את פרטי מיקום המלון מן השר, הלך לביתו, מכר את הסחורות ונסע עם כל משפחתו לשר כדי לשכור את המלון. אבל שם פנו אליו תושבי האיזור היהודים ויעצו לו לא לשכור את המלון על אף שהוא מקור פרנסה, משום שמי שדר במלון הזה לא מוציא את שנתו, הוא או זוגתו או בניו, רחמנא לצלן. כי בשכנות למלון גר גוי מרושע עוסק במלאכת-הרחיים והוא ואשתו - מכשפים גדולים! לכן בורחים כולם ממלון זה." האברך שמע את הדברים אך לא נבהל, "אין לי יראה מהמכשפים" - כך אמר, "כי רבי הקדוש ציוה לי שפרנסתי תהיה מיזה וכי רבי הקי יתן לי פרנסה שאמות על ידה!! מאיתו לא תצא הרעות חיו"י! לא שמע לדבריהם, לקח את המלון מהשר וקיבל ממנו את המעות כפי ההסכם ביניהם. ואכן, תוך כמה חדשים החזיר את המעות לשר במלואן כי הברכה שרתה במעשיו, הוא התעשר וההצלחה האירה לו פנים. אבל - - - כעבור חצי שנה התחיל האברך לחוש ברע. הוא נפל למשכב, נחלש עד מאוד, וחוליו הלך והתגבר

מוך לעיר לאדי התגורר אברך ירא שמים ובר-אוריין, כמנהג הימים ההם היה האברך סמוך על שולחן חותנו ועול פרנסת הבית לא רבץ על כתפיו כדי שיוכל להגות בתורה ללא הפרעה. לימים ירד חותנו של האברך מנכסיו. למרות רצונו העז להמשיך לתמוך בחתנו, לא היה הדבר באפשרותו ובלית ברירה שלח האברך את ידו במסחר כדי לכלכל את ביתו ואת עוללו. באחד ממסעיו ליריד שנערך סמוך ונראה לחג השבועות, חזר עם עגלה עמוסת סחורות שעלו לו כמובן דמים מרובים. העגלה גמעה את הדרך והתקדמה פרסה אחר פרסה, אולם אז לפתע תקף חולי כלשהו את העגלון והוא נאלץ להשאר בפונדק על אם הדרך. האברך-בעל-הסחורות נותר איפה לבדו עם עגלתו הטעונה והמשיך את הדרך בגפו. כשעבר העגלה את היער ננער לפתע האברך וזכר בעצרו: הן ערב שביעות היום! ואף פעם לא חסרתני שבועות במחיצת רבי הקדוש בעל "התניא"! מה זה היה לי? עד היכן שקעתי במצולות המסחר ועסקי הממון? בערבו של יום קדוש זה אני נוסע עם עגלה מלאה סחורה וכמה שהיא מלאה כך אני ריק...! המרירות הציפה את כל ישותי, כיסופי לרבו בערו בנשמתו, עד שהחליט לעשות מעשה! במסירות נפש עצר וירד מן העגלה ו---הותיר אותה כך מלאה כל טוב, ללא שמירה, מופקרת לחלוטין!!! צעד במהירות רגלית ובא ללאדי סמוך למנחה. כשנכנס לבית המדרש אמר האדמו"ר לבנו הרב הגדול ר' דובער: "האברך הזה נקרא בשם חסיד במסירות נפש עצומה" התפלא בנו עד מאוד, כי ראה בבירור שלא דיבר אביו עם האברך שום מילה... הלך ובירר אצל האברך בעצמו את הקורות אותו ובהשתוממות שמע מפיו על הרכוש הרב שהופקר לכל הרוחות. לאחר שני ימי החג נכנס האברך לקודש פנימה והאדמו"ר אמר לו: "העגלה והסחורה ישארו איי"ה בשלמות!!" אמר האברך לרבי: "מה אעשה שהמסחר טורדני מתורה ועבודת ה'?" אמר לו האדמו"ר: "עצתי נאמנה שתראה להשיג איזה מלון באיזה כפר, ופרנסה זו לא תטרידך כי זוגתך תהיה האחראית ואתה תהיה פנוי לתורה ותפילה"--- צעדיו של האברך הולכים וקרבים אל היער, אל המקום בו נותרה העגלה. כבר מרוחק הבחין בה, עומדת במלוא הדרה ממתנה לבעליה בשתיקה של כבוד. כשהתקרב נוכח לראות במו עיניו שלא

לציונים לרבינו

להודיע לדורות שהשליטה דברים האלה יסודות העקרניים בהשפעת אדמו"ר זצ"ל, כפי המובן בזה מדברי מוהר"ן ז"ל:

א: אסיפתנו על ראש השנה, שבה מלא כלול גם אמירת העשרה קפיטל תהלים על ציונו הקדוש.

ב: עסק הדפסה. ג: הדלקת הנר תמיד על ציונו הקדוש.

(כוכבי אור - אנשי מוהר"ן - מ"ז)

פרשת-השבוע

"וירא בלק בן ציפור" - סיבת פחדו של בלק

פחד בלק - מחמת שער הנו"ן

זהו שנאמר "וירא בלק וגו' את כ"ל" - עולה חמשים, לרמז על חמשים שערי בינה, "אשר עשה ישראל לאמורי" - כי בכח זה גברו על האמורי. "ויגר מואב וגו'" - פן יגברו כמו שגברו על מ"ט שערי טומאה שבמצרים, "ובלק בן צפור מלך למואב בעת ההוא" - להשלים מנין טמ"א (גימטריא 50 כנגד שער החמישים של הטומאה). "וישלח מלאכים וגו' הנה עם יצא ממצרים" - הגם שהיו משוקעים במ"ט שערי טומאה, עם כל זה "הנה כסה וגו'. לכה נא ארה ל"י את העם הזה וגו'" - להביאם לי לחמשים שערי טומאה, "אולי אוכל נכח" בו" - בכח צירוף שער הנו"ן, לזה אמר "נכח" בנו"ן.

...וזה שאמרו בגמרא וילקוט מה נחלים מעלים וכו' אף ישראל כשנכנסים לבית הכנסת ובית המדרש ומתפללין, ובלבבו יבין ושב ומעורר תשובה עלאה, עולה מידי טומאה לידי טהרה, ואז יתפרדו פועלי און כח הטומאה, ונהפך לטהור ולזכות, ונעשה מצירוף טמ"א (שזה כנגד שער החמישים של הטומאה) ראשי תיבות מ"ה ט"ובו א"הליך יעקב משכנתך "ישראל", כי אף אם היה שמו "יעקב", על ידי משכנתך הוא בית הכנסת בשם "ישראל" יכונה. ועל זה אמר כנחלים נטיו, כפירוש הגמרא שמעלין מידי טומאה לידי טהרה.

(ייטב לב - בלק)

פְּרָאָה בַּלֵּק שֵׁיִשְׂרָאֵל מִתְגַּבְּרִים שְׁלֹא כְּדָרְךָ הִטְבַּע עַד שְׁלֹא הָיָה לוֹ כֹּחַ בְּעַצְמוֹ לְנַצְחֵם, עַל כֵּן שָׁלַח אַחֲרָי בַלְעָם שֶׁהוּא מִצַּח הַנְּחָשׁ שֶׁרִשׁ חֻמַּת הִטְבַּע אוֹלֵי בְּכַחוֹ יוֹכֵל לְנַצְחֵם חֵס וְשִׁלּוּם. (ליקוטי הלכות או"ח - ברכת השחר - ה)

פחד בלק - מחמת אחדות ישראל

וירא בלק בן צפור את כל אשר עשה ישראל לאמורי: וזהו אומרו "וירא בלק", וירא הוא לשון הבנה - וביאורו שהבין שכל אשר עשה ישראל והכו מלכים אדירים היו בשביל לאמורי, פירוש "כמו את ה' האמרת היום", שהוא לשון גודל אהבה ורעות, שהצלחתן היה מפני תוקף האהבה אשר ביניהם על כן "ויגר מואב מפני העם".

...ויאמר מואב אל זקני מדין" שהגם שמעולם היו שונאים זה לזה עשו שלום ביניהם לדמות אל ישראל עם הקדוש, כי הקליפה הולך אחר הקדושה כקוף בפני האדם. אכן באמת לשוא עמלו כמו שאמרו חז"ל: כינוס לרשעים אוי להם וכו'. ואיתא בזוה"ק שארי בחיבורא וסיימי בפרודא. על כן "ויאמר וגו' עתה ילחנו הקהל", ביאורו הקהל דייקא שמפני אשר הם נקהלים יחד באהבה וחיבה על כן "ילחנו וגו' כלחוד השור את ירק וגו'" פירוש בלחיקה אחת ובלי טורח ועמל כי מפני התחברותם נעשים להם נסים ונפלאות בלי טורח כלל כנ"ל.

(מאור ושמש - בלק)

העמיד משה - לישראל, ובלעם - לעובדי כוכבים, ראה מה בין נביאי ישראל לנביאי עובדי כוכבים נביאי ישראל מזהירין את ישראל מן העבירות, שנאמר: "ואתה בן אדם צופה נתתיך וגו'". ונביא שעמד מן הגוים העמיד פרצה לאבד את הבריות מן העולם. ולא עוד אלא שכל הנביאים היו במידת רחמים על ישראל ועל עובדי כוכבים, שכן ירמיה אומר: "לבי למואב כחלילים יהמה" וכן יחזקאל: "בן אדם שא על צור קינה" וזה אכזרי עמד לעקור אומה שלימה חנם על לא דבר, לכך נכתבה פרשת בלעם להודיע למה סלק הקב"ה רוח הקדש מעובדי כוכבים שזה עמד מהם וראה מה עשה.

(מדרש רבה במדבר - כ - א)

לקוטי מוהר"ן

תורה קפ"ט

העצבות והעצלות גרועים מאוד ודומים לנשיכה של נחש!

"צריך לזהר מאד מעצבות ועצלות כי עקר נשיכת הנחש הוא עצבות ועצלות" (תורה קפ"ט)

עניני דיומא

י"ז בתמוז - בין המצרים

"כה אמר ה' צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי יהיו לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים". "צום הרביעי" - זה י"ז בתמוז שבו הובקע העיר ולמה נקרא שמו רביעי שהוא חודש רביעי. "צום החמישי" - זה תשעה באב שבו חרב בית המקדש בראשונה ובשנייה ולמה נקרא שמו חמישי שהוא חודש חמישי. (ספרי - ואתחנן - ו)

כל רודפיה השיגוה בין המצרים

כל רודפיה השיגוה בין המצרים, דהיינו כל מי שרודף להמליך את הבורא יוכל להשיג יותר דוקא בימים אלו בין המצרים. למשל כי כשהשר יושב בביתו אז אימתו מוטלת אשר לא כל איש ואיש יכול לבא פנימה, מה שאין כן אם השר עובר בשוקים וברחובות חוץ לפלטרין שלו אז הוא קרוב לכל קוראיו ויאזין שועת כל הקוראים בשמו. וכן הנמשל לדעת כי בזמן הזה כי כציפור נודדת מקנה וגו' (משלי כז, ח), לכן הרשות נתונה לכל אדם להתקרב אל מלכו של עולם והוא עונה אליהם.

(עבודת ישראל - פרשת מסעי)

לעסוק בתורה שבנגלה ולאחוז ב"ג מידות

ונראה לי הענין כי הנה הדבר ידוע מדברי הקדושים העליונים ובספרים קדושים שבכל הזמנים חוזרין הדברים כמו שהיה בזמן הראשון, דהיינו בימי הפסח מתעוררים החסידים כמו שהיה בפסח מצרים וכן בשבועות וכדומה, וממילא בימים שבין י"ז בתמוז לתשעה באב מתעוררים הדינים ומקטרגים כמו שהיה בשעת החורבן ושריפת הבית. ולזאת נראה עצה היעוצה לעסוק בפשטות התורה בימים הללו ולא בנסתרות ומובן ממילא לידועי דעת. וגם כן יראה לאחוז במדות טובות ב"ג מדות, וזה לדעתי נרמז בדברי כוונת האר"י ז"ל.

(מאור ושמש - בלק)

ברוך השם יום ג' פינחס י"ז בתמוז תר"א בְּרִדִּיטְשׁוֹב

...וְנִזְכֶּה לְפַקֵּחַ עַל דְּרָכֵינוּ וְלַהֲרִיגֵשׁ גְּלוּת הַנְּפֹשׁ בְּלִבֵּנוּ שְׁזָה עֶשֶׂר צַרַת הַחֲרָבִין וְהַגְּלוּת וְנִהְיֶה בְּכָלל הַמִּתְאַבְּלִים עַל זֶה עַד שֶׁנִּזְכֶּה לְרֵאוֹת בְּשִׂמְחָתָהּ וְגַם בְּכָל יוֹם יִנְחַם וְיִשְׂמַח אוֹתָנוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּשִׂמְחָתוֹ הָאֱמֵתִית מִה שֶׁזְּכִינוּ לְהֵיוֹת בְּכָלל בְּנֵי צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם. וְיֵשׁ בָּזֶה הַרְבֵּה, וּמֵאֲלִיף תְּבִין מְעַט מִהַרְבֵּה.

(עלים לתרופה - שלי"א)